

Crăciunul... de după Crăciun

Pastor GHIȚĂ RÎȚIȘAN
Președintele Agenției
Penticostale de
Misiune Externă

Editorial apărut în revista
Noi Frontiere, vol. XIX, nr. 6,
noiembrie-decembrie 2022

Aproape toate marile sărbători creștine pot fi privite și analizate din cel puțin trei unghiuri. Mai întâi, ca evenimente istorice. Când au început, unde și în ce context? Mai departe, majoritatea lor, pot fi analizate și din punct de vedere teologic. Care este semnificația lor? Ce adevăruri fundamentale comunică ele credincioșilor? Dar sărbătorile mai pot fi abordate și dintr-un punct de vedere practic. Care sunt implicațiile aceluia eveniment în viața de zi cu zi a creștinului?

Privite din această ultimă perspectivă, ele devin sărbători atemporale. Nu mai sunt legate de o zi anume din calendar, ci este de așteptat ca spiritul lor să însoțească credinciosul în călătoria lui prin timp și într-o desăvârșire duhovnicească.

Apostolul Pavel, bunăoară, le prezintă credincioșilor din Corint contextul istoric al Paștelui nou testamentar, instituit de Mântuitor în odaia de sus, în compania celor doisprezece ucenici ai Lui, în 1 Corinteni 11. Apoi, în majoritatea epistolelor face comentarii teologice, mai ample sau mai succinte, cu privire la semnificația jertfei Domnului Isus. Dar apostolul nu rămâne doar la aceste două perspective asupra Paștelui.

Într-un pasaj cu puternice accente etice, adresat aceluiași credincios din Corint, el le spune că Paștele ar trebui să fie un praznic neconținut, care amprentează stilul lor de viață de zi cu zi. Să îl prăznuim, zice el, cu „*azimele curăției și adevărului*” (1 Corinteni 5:8).

Oprindu-ne acum la sărbătoarea Nașterii Domnului, sau Crăciunul cum mai este numit în limba română, evident, nu găsim nicio poruncă biblică cu privire la a o celebra. Cu toate acestea, peste secole, Crăciunul a devenit una dintre cele mai importante sărbători creștine, inclusiv pentru credincioșii evanghelici. Apoi, în ultimul timp,

accentele cele mai pronunțate care se pun atunci când sărbătorim Nașterea Domnului sunt cele de factură istorică, nu cele teologice. Asemenea unui pom de Crăciun, plin cu decorațiuni sculptate, sărbătoarea este și ea supraîncărcată cu scenete și narațiuni care ne amintesc doar de prunc, de iesle, de păstori, de magi sau de îngeri și mai puțin de Cuvântul etern care s-a făcut trup și a venit printre noi.

Când este vorba însă de implicațiile sărbătorii Nașterii Domnului în existența noastră cotidiană, mesajele transmise în biserici sunt, din păcate, și mai puține. Nu cred că apostolul Pavel și-a imaginat vreodată că Nașterea Domnului va deveni o sărbătoare așa de importantă pentru biserică. Totuși, ne-a provocat să reflectăm la implicațiile întrupării Domnului în viața noastră de zi cu zi: *Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus. El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor* (Filip. 2:6-7).

Așadar, asemenea Paștelui, și Crăciunul poate și ar trebui să fie prăznuit tot timpul anului. Este și el o sărbătoare atemporală. Cum ar trebui să arate praznicul Crăciunului de peste an în viața credinciosului?

În primul rând, Crăciunul este despre Cuvântul care s-a făcut trup. Este despre cea mai desăvârșită formă de comunicare a Adevărului etern: întruparea. Fiul lui Dumnezeu S-a făcut *asemenea oamenilor*. Crăciunul ne comunică faptul că mesajul cel mai puternic pe care îl putem trimite semenilor este cel întrupat. Că omenirea are mai puțin nevoie de lozinci creștine, de discursuri elevate sau mesaje măgulitoare, cât are nevoie de credincioși autentici care trăiesc ceea ce cred

și care întrupează în viața de zi cu zi valorile pe care și le-au însușit atunci când au fost mântuiți. Asta înseamnă prăznuirea Crăciunului în fiecare zi. Și se întâmplă atunci când Hristos ia chip în noi, în activitățile obișnuite ale vieții, când nu mai trăim pentru noi ci Îl lăsam pe El să trăiască în noi.

Crăciunul este apoi despre umilință. *S-a smerit*. Condiția socială și economică a familiei care L-a primit, cadrul neobișnuit în care S-a născut, satul în care a răsunat primul scâncet al Pruncului venit de sus, toate acestea și multe altele ne vorbesc despre smerenie. Iar în prăznuirea zil-

„Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.”

(Filipeni 2:5-8)

nică a Crăciunului nu putem uita aceste lucruri. Cel născut în aceste condiții a rămas umil pe traseul scurtei existențe terestre chemându-și urmașii să învețe de la El că este *blând și smerit cu inima* (Matei 11:29). Asta aduce adevărata odihnă pentru sufletele noastre. Neodihna vine din ambiții deșarte și din lupta pentru control și putere.

Sărbătoarea Crăciunului ne cere să ne opunem idolului puterii care ne se duce atât de ușor și să așteptăm harul pe care Dumnezeu îl acordă celor smeriți (1 Petru 5:5, Iacov 4:6).

Crăciunul nostru cel de fiecare zi este mai apoi și despre simplitate. *S-a dezbrăcat pe Sine însuși*. Atât la naștere, cât și mai apoi, ca adult, Isus a avut printre cele mai minimaliste stiluri de viață întâlnite la cineva care a trăit pe pământ. Unor curioși, care doreau să se alăture mișcării Lui, le-a spus că are mai puține posesiuni decât vulpile și păsările cerului. Nu știu dacă L-au mai urmat în acele condiții. Dar știu că noi, urmașii Lui de azi, trăim într-un paradox inexplicabil. Facem cele mai mari cheltuieli din an ca să celebrăm Nașterea Celui care a trăit atât de simplu și cu atât de puține lucruri. Parafrazându-l pe Pavel, haideti să prăznuim Crăciunul nostru de fiecare zi cu „azi-mele” simplității și cumpătării.

Când Crăciunul de acum 2000 de ani a fost anunțat, un cuvânt și-a făcut loc în cântarea oștirii cerești - pace. *Pace*

pe pământ între oamenii plăcuți Lui (Luca 2:14). Cel ce urma să se nască era anunțat de profeți ca fiind Domn al Păcii (Isaia 9:6). Și așa a și fost. De la naștere și până la înălțarea Sa la cer, Isus a fost cel mai consecvent ambasador și promotor al păcii. Al păcii între om și Dumnezeu, facilitată de însăși jertfa Sa, dar și al păcii între noi, oamenii. *Vă las pacea, vă dau pacea Mea* - le-a zis El ucenicilor în odaia de sus. *Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte* (Ioan 14:27).

Acum, când scriu, nu departe de noi e un război îngrozitor și absurd. Două națiuni surori se măcelăresc reciproc ucigându-și cei mai tineri și mai vajnici cetățeni. Nu știu dacă se vor opri din lupte măcar pentru o zi. De Crăciun. Dar, evident, spiritul primului Crăciun, care vestea odinioară pacea, este dominat acum de cel al urii și terorii în cele mai multe locuri din lume.

Iată de ce e așa de mare nevoie, pretutindeni în lume, inclusiv în biserici, de oameni plăcuți Lui, care trăiesc și duc cu ei, zi de zi, prin lume mireasma divină a păcii.

Alege ca Nașterea Domnului, Crăciunul, să fie mai mult decât o sărbătoare frumoasă, de sfârșit de an, pentru tine. Alege să Îl sărbătorești în fiecare zi, întrupând Cuvântul, trăind prin Duhul o viață cumpătată, răspândind pretutindeni în jur mireasma păcii divine.

Noapte sfântă

Senină-i noaptea ce coboară
Spre Betleemul adormit.
E noaptea-n care prima oară
Un cor ceresc s-a auzit.

Răsună corul: „Pace fie!”
Bună-nvoire pe pământ!
Și între oameni bucurie
Căci S-a născut Domnul cel sfânt.

În grajd e liniște deplină,
E o tăcere de nespus.
Doar sus, din cer, raza divină
Îl luminează pe Isus.

Isus - Copilul sfânt - din ceruri
Fiind cu Tatăl într-un gând,
Lăsat-a slavă și onoruri
Spre a veni pe-acest pământ.

Venind Isus l-ai Săi în lume,
Loc ei n-avură a-L primi,
Căci nevoită fu Maria
În iesle a-L adăposti.

Și azi, ne amintim de noaptea,
În care S-a născut Isus
De noaptea sfântă-n care unii
Primitu-L-au cu dor nespus.

GEORGETA SANDRU

NAȘTEREA DOMNULUI ISUS

În Coloseni 3:16, Dumnezeu ne poruncește să cântăm Psalmii. De-a lungul secolelor, creștinii i-au cântat, mai puțin în secolul nostru.

Tot mai mulți credincioși evanghelici din America și alte părți ale lumii încep să-i cânte din nou. A sosit vremea să reintroducem această practică și în închinarea bisericii din România, cu atât mai mult cu cât avem următoarea resursă în limba română:

În urmă cu 75 de ani, cel mai mare compozitor creștin român, Nicolae Moldoveanu, împreună cu Traian Dorz, cel mai mare poet creștin român, ne-au lăsat o carte unică în istorie: „Cântările Psalmilor” care cuprinde toți cei 150 de Psalmi versificați cu rimă poetică și așezați pe muzică. La 22 de ani după tipărirea primei ediții am dezgropat această comoară și v-o punem cu drag la dispoziție.

SINGURA PSALTIRE DE ACEST FEL DIN ISTORIA ȚĂRII NOASTRE

- cuprinde textul integral al celor 150 de psalmi în variantă versificată

- versificări fidele după traducerea lui D. Cornilescu

- versificări realizate de poetul creștin Traian Dorz

- fiecare psalm are propria melodie compusă de compozitorul creștin Nicolae Moldoveanu

- partituri armonizate pe patru voci de Nicoale Moldoveanu

- acorduri deasupra portativului pentru chitară, orgă și pian

- 640 pagini

COMANDĂ PE:
www.psalmiicantati.ro

- proiect inițiat de Richard Wurmbbrand

- născută în împrejurări istorice de persecuție

- destinată cântului congregațional, coral și formațiilor vocal-instrumentale

- Index tematic cu aproape 500 de teme și subiecte

- Index "Cristos în fiecare Psalm": scurte comentarii cristocentrice la toți psalmii

- Pledoarie pentru restaurarea cântului psalmilor

- Introducere și note explicative de Nicoale Moldoveanu

- Copertă cartonată, hârtie de calitate, legată pentru sustenabilitate și uz sporit, design frumos

Pentru informații și comenzi:

www.psalmiicantati.ro

Telefon: 0744 346 216